ZWERFHART

NIEUWE VERHALEN

van

MIJN REIZEN

naar

ALLE LANDEN VAN DE WERELD

BORIS KESTER

BORIS KESTER

ZWERFHART

NIEUWE VERHALEN VAN MIJN REIZEN NAAR
ALLE LANDEN VAN DE WERELD

TRAVELADVENTURES.ORG

www.traveladventures.org
www.boriskester.com

© Boris Kester, 2025
Omslag: Age of Leo Design
Druk: BoekenGilde

ISBN 978 94651 2958 7
NUR 508

"Vertel me, en vertel me de waarheid. Waar ben je geweest, en in welke landen heb je gereisd? Vertel ons over de volkeren zelf, en over hun steden-wie waren vijandig, wreed en onbeschaafd, en wie waren daarentegen gastvrij en menselijk?"

– Homerus, *Odysseus*

"Waarom moeten we naar ons hart luisteren?," vroeg de jongen. "Omdat je je schat zult vinden waar je hart is."

– Paulo Coelho, *De Alchemist*

"Waar je ook heen gaat, ga met heel je hart."

– Confucius

Inhoud

Inleiding 9

Proloog 11
1. De sirenen van de reiziger – *Marokko* 13
2. Begrafenis tussen de berkenbomen – *Zweden/Finland* 29
3. Onder de olijfbomen 1: Hati – *Denemarken/Spanje* 47
4. Omotenashi – *Japan* 63
5. Onder de olijfbomen 2: Sunny – *Spanje* 73
6. Tegen de muur – *Irak* 93
7. Onder de olijfbomen 3: De Ladies – *Spanje* 115
8. Trots en vooroordeel: voorbij het hek – *Haïti* 131
9. Onder de olijfbomen 4: Farah en Luigi – *Spanje* 157
10. Rust – *Saoedi-Arabië/Bahrain* 169
11. Staying Alive – *Panama/Nicaragua* 193
12. Maanbergen – *Democratische Republiek Congo* 213
13. Vijftig – *Oekraïne* 239

Inleiding

Als 23-jarige zegde ik een veelbelovende IT-baan op. Mijn collega's vroegen naar mijn nieuwe functie en vooral het bijbehorende salaris. Maar mijn ontslag kwam juist voort uit een dieper besef: het stramien van een kantoorleven zou me uiteindelijk niet gelukkig maken. Ik verlangde naar vrijheid en wilde de wereld ontdekken.

Ik ging steeds meer en steeds verder reizen, ik ging studeren, en vervolgens werken bij een luchtvaartmaatschappij. Elke reis en elk avontuur voedde mijn verlangen naar meer. Uiteindelijk leidde die onverzadigbare honger me naar alle landen van de wereld.

Onderweg ontdekte ik waar reizen werkelijk om draait. Om mensen die je verrassen en ontroeren door hun onverwachte gastvrijheid. Om vooroordelen die verdwijnen als je de moeite neemt verder te kijken. Om het vinden van menselijkheid, zelfs – of misschien juist – op plekken waar je die niet zou verwachten. Om grenzen te verleggen in jezelf. Om te leren vertrouwen op je intuïtie, ook als die je naar plaatsen leidt die anderen links laten liggen.

Te vaak zie ik mensen hun leven inrichten volgens maatschappelijke verwachtingen, veronderstelde normen van hun omgeving, of zelfopgelegde beperkingen. We schuiven onze passies en

dromen terzijde, nemen beslissingen uit vrees of gemakzucht, en sluiten zo bij voorbaat veel moois uit. We luisteren te weinig naar ons hart. Waarom? Uit angst te falen in wat we werkelijk willen? Uit bangheid om onze dromen werkelijkheid te laten worden?

Na mijn beslissing om uit mijn beloftevolle carrière te stappen leerde ik steeds scherper naar mijn intuïtie te luisteren. Daardoor nam ik vanzelf ook steeds meer risico's. Elke keer weer nam mijn vertrouwen in een goede afloop toe, en durfde ik weer een stap verder te gaan. Mijn hart bleek een uitstekende gids. Zeker niet alleen voor reizen, maar voor het leven in het algemeen. Het sterkte mijn vastberadenheid, het leerde me dingen in perspectief te zien en om niet bang te zijn. Reizen is als het leven in het klein.

Ik nodig je uit om samen met mij in *Zwerfhart* allerlei avonturen te beleven. Van mijn allereerste reis naar Marokko als onbesuisde jongere die zijn weg nog moest vinden, tot een aangrijpende inkijk in de realiteit van de verwoestende oorlog in Oekraïne. Onderwijl klopte ik op de deur van een onbekende in Japan die me onderdompelde in onverwachte gastvrijheid. Ik reisde door het straatarme Haïti, klom naar de bergen van de maan in de DRC, beleefde hachelijke momenten in Irak en maakte nog vele andere avonturen mee. Daartussendoor ontplooit zich het verhaal over de zoektocht naar een verloren liefde om haar mijn eerste boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen.

Ik hoop je met *Zwerfhart* te inspireren om ook jouw hart te volgen, zelfs als de weg onzeker is. Want het leven is vaak net zo verrassend als je het zelf durft te maken.

Leiden, januari 2025

Proloog

Over een paar kilometer moet ik er zijn. Het besef dringt zich steeds sterker aan me op: dit wordt misschien wel het spannendste van al mijn avonturen. Golven van onbeteugelde nieuwsgierigheid en knagende twijfel kolken als een wilde cocktail door mijn lijf. Toch voel ik dieper vanbinnen ook een rustgevende zekerheid. De overtuiging dat ik niet anders kan dan wat ik op het punt sta te gaan doen, simpelweg omdat het recht uit mijn hart komt.

Ik ben onderweg om Nana een exemplaar van mijn boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen. Ze speelt een bepalende rol in het eerste hoofdstuk – zonder haar was het boek er waarschijnlijk nooit geweest. Na het dramatische einde van onze onstuimige relatie, meer dan dertien jaar geleden, hebben we elkaar nooit meer gezien of gesproken.

Nana weet niet dat ik eraan kom, zoals ik niet weet of ze thuis zal zijn. Ik heb geen idee hoe ze zal reageren als ze me ziet – als ik haar al kan vinden, want ik weet slechts bij benadering waar ze woont.

11.

Staying Alive

Panama/Nicaragua – 2022

Enkele uren nadat ik ben geland, komt Gabriella ook aan in Panama. Elf maanden eerder had ze me een berichtje gestuurd om te vragen waar in Italië ze mijn boek kon kopen. Zij had zich ook tot doel gesteld alle landen van de wereld te bezoeken en was benieuwd naar mijn verhalen. Ik had haar een link gestuurd en daarmee leek de kous af te zijn. Een half jaar later kwamen we weer in contact. Toen we het punt bereikten dat we elkaar tientallen berichten per dag stuurden, beseften we dat het tijd was om elkaar te ontmoeten. Dat zou uiteindelijk gebeuren op het Griekse eiland Folegandros waar bleek dat we inderdaad de klik hadden die we in onze appjes voelden. Inmiddels hebben we een paar reizen samen gemaakt.

Ik zorg ervoor op tijd bij de gate te zijn waar zij aan zal komen, en als de stroom passagiers uit het toestel op gang komt, zie ik haar meteen. Ze straalt tussen de grauwe meute die net met haar uit Parijs is aangekomen. We spenderen nog een paar uur in de lounge voor we naar de gate van onze volgende vlucht gaan. We zijn op weg naar Managua en zullen de feestdagen in Nicaragua vieren. Ik ben er meer dan twintig jaar eerder geweest en ben benieuwd of ik nog iets zal herkennen van het land. We wachten in een overvolle hal in de oude terminal van het vliegveld van deze Midden-Amerikaanse hub. Over een paar uur zullen we er zijn. Niets wijst erop dat het komende etmaal een aaneenschakeling van onvoorspelbare en aangrijpende momenten zal worden die me nog lang bij zullen blijven.

Zoals altijd heb ik voorwerk gedaan. Er zijn niet veel vluchten, en ze lijken allemaal overboekt te zijn. Niet alleen die van deze avond, maar ook de volgende dagen. Het is immers een paar dagen voor Kerst. Ik meld me bij de balie en de dame waarschuwt me dat het onwaarschijnlijk is dat ik mee zal komen met mijn standby ticket. Dat zeggen ze wel vaker, ook om geen valse hoop te geven. Ik reken op mijn geluk met het optimisme dat je nodig hebt als je met dit soort tickets reist. Tien minuten later klinkt er een stem over de luidsprekers. Ze zoeken passagiers die af willen zien van hun vlucht.

Binnenin mij begint het nu te knagen, maar tegelijkertijd probeer ik positief te blijven. De kakofonie van alle mensen om me heen en de vermoeidheid van een lange reis krijgen vat op me. Gabriella is een rasoptimist en zegt dat ik uiteindelijk wel mee zal komen, al was het maar op een stoel van de crew. Inderdaad is dat soms een optie, maar ik weet niet of Copa Airlines dat ook doet. Weer klinkt de oproep, nu iets dringender. Het valt me op dat ze passagiers beloven dat ze "op een andere vlucht naar Managua" zullen worden geboekt, niet "de volgende". Er meldt zich niemand bij de gate en mijn onbestemde gevoel begint mijn optimisme te overschreeuwen.

Zoals altijd vormt zich ruim voor de deur opengaat een lange rij met mensen die staan te trappelen om in te stappen. Ik heb die haast om je vrijwillig bij een lange rij aan te sluiten nooit begrepen. Passagiers verdwijnen vervolgens een voor een door de opening van de terminal. Als een minuut of twintig later de hal al een stuk leger is, ga ik terug naar de balie.

Het verbaast me al niet meer dat de dames zeggen dat er geen plek voor me is op de vlucht. Het is tijd om mijn ID te laten zien en te vragen om een crew stoel. De dames kijken er nauwelijks naar, en zeggen meteen dat ze geen crew stoelen uit zullen geven. Ik leg uit dat ik zelf crew ben, bekend met de procedures,

en dat mijn vriendin een reservering heeft voor de vlucht. Dat we samen op weg zijn naar Managua. Maar de dames zijn niet onder de indruk. Pakken niet eens de porto om de gezagvoerder te vragen of ik mee kan. Gelatenheid daalt in, ook ik kan geen ijzer met handen breken.

Maar Gabriella is nog niet zover. Ze laat haar instapkaart zien en zegt: 'Laat hem op mijn stoel reizen. Ik ga wel op het toilet zitten. Of in de cockpit.'

Ik kijk haar aan: waar haalt ze dat nou weer vandaan? Tegelijkertijd heb ik haar ook zo leren kennen: ze is gedecideerd, houdt zaken graag in eigen hand en geeft niet zomaar op. De dame van Copa kijkt ook verbaasd en schudt haar hoofd. 'Nee, dat kan niet.'

'Maar hij moet meekomen! Dit is het begin van onze vakantie!' Ik hoor paniek in haar stem.

'Mevrouw, de vlucht is overboekt. We hebben al mensen moeten zoeken om hun stoel op te geven. Er is geen plek voor hem. Hij zal het morgen weer moeten proberen.'

'Nee, nee. Hij moet mee! U moet een oplossing verzinnen!' Ze klinkt nu ten einde raad.

'Nogmaals, ik kan hem niet toelaten op deze vlucht. Wel wil ik u vragen nu aan boord te gaan. Alle andere passagiers zijn al binnen, de vlucht moet weg.'

'Dan blijf ik ook hier', zegt ze gedecideerd.

Mijn maag krimpt samen als ik de wanhoop in haar stem hoor. Even flitst de gedachte door me heen om haar gewoon vast te pakken en nooit meer los te laten, maar ik weet dat ik verstandig moet zijn.

'Nee lieverd, dat is geen goed idee. Morgen is er maar één vlucht, en die is ook al overboekt. Als jij niet vertrekt, riskeren we allebei hier te blijven. Je moet nu echt gaan. Ik vind wel een manier om in Nicaragua aan te komen, en alleen is dat stukken makkelijker dan met zijn tweeën.'

Zwerfhart

Verschenen in 2025

Genoten van deze preview?

Zwerfhart — Nieuwe verhalen van mijn reizen door alle landen ter wereld

> *"Het langverwachte vervolg op De Lange Weg naar Cullaville. Nieuwe avonturen, nieuwe inzichten, dezelfde meeslepende stijl."*
>
> *"Boris neemt je mee naar de meest onverwachte plekken en laat je de wereld met andere ogen zien. Tussen de reisverhalen door vertelt hij over de zoektocht naar een verloren liefde."*

Gratis Volledige Hoofdstukken

Download het volledige eerste hoofdstuk van BEIDE boeken (Nederlands én Engels) — plus 26 extra 3-pagina previews van andere hoofdstukken.

Download

Let op: Volledige hoofdstukken vereisen een e-mailadres. 3-pagina previews zijn direct beschikbaar zonder registratie.

Bestel het Complete Boek

Klaar om mijn tweede reisverhaal te ontdekken? Bestel Zwerfhart nu en reis mee door de wereld.

Bestel Zwerfhart

ISBN: Paperback: 978-9464919080 • Ebook: 978-9464919097

Ook door Boris Kester

Ontdek meer reisavonturen uit alle hoeken van de wereld

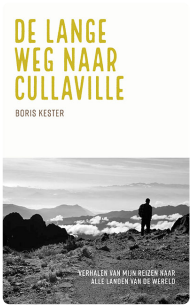

De Lange Weg naar Cullaville

🏆 Winnaar Beste Reisboek 2023

Het veelgeprezen eerste boek met 16 avonturen uit alle hoeken van de wereld. Winnaar van de NomadMania Best Travel Book Award 2023.

Lees verder en bestel →

Wanderheart

English

Ook beschikbaar in het Engels — nieuwe verhalen voor internationale lezers. Verschijnt begin 2026.

Lees verder →

Volg Boris Kester online:

🌍 traveladventures.org 📸 Instagram 👍 Facebook